

תמיד משכת אל הנשגב. הספד

לאה מרמורשטיין-ירחי

לך אלי תשוקתי. בך חשקי ואהבתי.
לך לבי וכליותי. לך רוחי ונשמת.
לך ידי לך רגלי. וממך היא תכונתי.
לך עצמי לך דמי. ועורי עם גויתי.
ויום לכותי לפניך. רצה נא את הליכתי.
ועם עושי רצונך. תנה שכר פעלתי.
ותשלח מלאכי החן. ויצאו נא לעמתי.
ושלום בואך יאמרו. בקול אחד בביאתי.
יביאוני לגן עדנה. ושם תהיה ישיבתי.
ואתעדן באורך. ושים כבוד מנוחת.
ואור גנוז לפניך. יהי סתרי וסכתי.
ותחת צל כנפך. תנה נא את מחצתי.

ציפי ציפוש ציפורת שלנו, חברה אהובה שלנו,

כל-כך קיווינו שזאת הפעם נזכה לאורו של נס. שאם יכול לקרות למישהו נס זו את. בכל נימי נפשנו, בכל המיית לבנו ייחלנו.

זכינו בך לכל כך מעט זמן. כמה שנים? שמונה? וכמה שונה הוא הזמן לפניך לזמן שמאז בואך.

יש פעמים שאדם מכיר באדם אחר שהוא גדול. שהוא מאיר. ואנחנו הכרנו בכך שזכינו בך.

משכמך ומעלה. ככה, פשוט.

תמיד משכת אל הנשגב. אל האלוקות. רצית להכיר את אלוקים. לדעת אותו. הנשמה שלך לא ויתרה. היתה צמאה. לא ויתרת לעצמך בדבר. דבר לא בלבד אותך או הסיח את דעתך מהדרך שהיתה מיוחדת לך.

רצית למצוא את דרכך בעבודת השם. בעבודת המידות. במציאת האלוקות בתוכך.

חיית עולמות של קבלה וחסידות, של מדרש ואגדה. על אף שהיית חוקרת מבריקה - מעולם לא הנחת לעצמך להסתפק במחקר אקדמי בלבד. תמיד חיפשת שם את היותר מזה. את החיבור של כל התאורטי הזה לחיים. רצית להתנסות בכל מה שספרו סיפורי החסידים. לחוות "כוונות", לחוות "ייחודים". לחוות את עומקי המילים והשפה. לחוות התעלות.

לא ויתרת על חיים יהודיים של אמונה וטקס אמיתיים ורעננים, גם לנשים. לא התפשרת על פחות מזה . להיות במחיצתך היה חוויה מרוממת. תמיד, גם כשדברנו על זוטות .

היתה לך ראייה פנימית, חדה, חומלת. כשהייתי משוחחת איתך ידעתי שאת רואה אותי, ושהעיניים שלך רואות למרחוק. ושדברים שתגידי תמיד תהיה בהם אמת קטנה בשבילי .

והיית נקיה. נקיין נפש. נקיין מחשבה. בהירות מחשבה. היית עדינה ואצילית. וידעת להקשיב. ולבחון ולחמול. והרגש והתבונה היו מחוברים כל כך. ומאוזנים כל כך. ודבקות בדרך. בעולם שכולו רעשים וקשקושים היית הולכת בדרכך בלי להתבלבל. בלי לעשות רעש. בשקט הזה שלך .

והשקט שלך לא הפריע לך לעגל סביבך מעגלים של השפעה וטוב .

קהילת כפר הרא"ה בכלל וקהילת הנשים בפרט. בשיעורים מרתקים ומעלים. בשותפות אמיצה לדרך בחיפוש אחר המקום הנשי שלנו בעבודת ה' .

בצמא שתינו את תורתך. לא הפסדנו הזדמנות לשיעור מפיך. מהשיעורים שלך תמיד אפשר היה לקחת משהו לחיים. היה בהם תמיד משהו שפשוט מרומם אותך, קצת מעל ליומיומי, לקונקרטי .

עם מחלתך התהדק מעגל החברות הקטן שלנו. יחד נסענו לים בלילה, יושבות על מחצלת עם עששית וגיטרה, שרות ובעיקר מדברות, צוחקות. מחזקות את האהבה בינינו. הים היה לך מקור רוגע ושלווה. אולי מצאת בו נחמה. גם כשכבדה מחלתך נשאר הים והניגונים כאפשרות לשמח את ליבך במעט.

בזכותך הושקו מעגל החברות שלך שאספת במשך השנים עם מעגל החברות שלנו. חגגנו לך יומולדת, ונפגשנו בטישתהי שייסדת. עם עידית אחותך המקסימה היינו שרות ניגונים ושומעות תורה מפיך. עכשיו אנחנו חברות לצער, ולאהבה.

מעגל חבריך מהמסע לאוקראינה נפתח גם הוא, והתרחב. אנשים שונים כל כך יושבים יחד ושרים בדבקות חסידית אמיתית ניגון. ומספרים סיפור. בדיבוק חברים אמיתי שאת איפשרת. שאת היית מרכזו.

מגדלור היית. כולם נקבצו באו לך. נמשכו אל השקט, אל הנקיין. אל החכמה. אל החום. אל הענווה. אל הפשטות והיופי. אל האמת. גם בשירתך, כמשל להווייתך כולה, לא היה צל צילו של זיוף.

היית אצילית. מתוך שיעוריך אני מצליחה עכשיו לשמוע רק מילים כמו הוד, תפארת, בינה, מלכות .

הבטנו משתאות ומתפעלות על ההתמודדות שלך עם המחלה. בשקט שלך הדברים התנהלו על פי דרך ועל פי האמת שלך. בלי דרמות. מתוך אמונה שלמה. מחלה שמזמנת כל כך הרבה טלטלות רגשיות, רצוא ושוב בין תקווה לייאוש, תהומות של רגש. ואת המשכת לדבוק בנקיין האוכל שאת מכניסה לגופך. באימונים של עבודה עצמית. של גוף ונפש. של עבודת ה'. של מודעות עצמית, גילית בעצמך תעצומות נפש, שיברת חומות ומחיצות בתוך עצמך. דייקת את הרצון שלך. הקשבת רוב קשב ללב שלך. עשית מסע ענק. הנשמה שלך רצתה גבוה יותר ועמוק יותר. עבדת קשה ובלתי הפסקה. הרשית לעצמך ליפול אחרי בשורות מאד לא טובות לימים בודדים בלבד. ומיד קמת. אל נסיונות חדשים. אל מלחמה חדשה. אל סיכוי נוסף לדבוק בחיים האלה ולא לאבד אותם.

תמיד היית קצת נפרדת. התקרבו אליך בעדינות, בכבוד. כיבדנו את הפרטיות שלך, ושמחנו כל כך כשיכולנו לגשת. שמחנו כל כך על הקירבה שנתקמה והלכה והתחזקה.

גילינו את המשפחה המתוקה שלך. את ליאור שבשבועות האחרונים ממש זהר, גם הוא כמוך, בשקט שלו, באמת. בתבונה וחום מול הילדים - יפים נבונים ורגישים כמותכם - ובתוך כל המהומה הזאת - שמר על אי של שפיות ובטחון עבור כל המשפחה. כל כך קל בזמנים כאלה להתבלבל, להתערער, ליפול לחוויה של אימה. ושניכם הובלתם את הספינה בסערה הנוראה הזאת. הספינה שהיתה בעצמה לאי מבטחים.

היית עם הילדים בכל זמן שיכולת. ממש איתם. שיקעת בהם מחשבה ותבונה ואהבה אין קץ. נפרדת מהם מלאים באהבה, בחוזק. בכמות שתספיק לכל חייהם .

זכינו להכיר גם את הוריי הנהדרים, את אחייך, את שרית. ראינו את יששכר ועדנה שלנו בגדולתם ובגבורתם.

ליווינו אותך בהערכה הולכת וגוברת. השתדלנו לשמור על רצונותיך שלא לעשות רעש - ומתוך כך מצאנו את השקט גם בתוך עצמנו. בקשת שלא להטריח, שלא להטריד. כמה שכנועים הייתי צריכה לשכנע אותך כדי שתסכימי לקבל משהו. ונלחמת על האמונה - ומתוך כך חיזקנו אותה גם בתוך עצמנו .

האם דברת על המוות? האם לקחת אותו בחשבון? אני חושבת שיותר מכל החלטת להאמין בריפוי. דבקות באפשרות הזו. וידעת שאין מקום לגם וגם. אז שמת את כולך על האמונה הזו. מתוך מודעות שלמה. מתוך בחירה מושכלת ומלאה. וידעת גם לשמוח במסעה של הנשמה שלך, באשר יהיה.

באחד הערבים יחד הקראת לנו מכתביה של זלדה. האם פתחת לנו חלון קטן אל מחשבותיך בעת הזו? זלדה כתבה על יופיו של עץ האגס בחלונה, כשלהבה שבור. היא כותבת: "נפקחה בי התקווה, נפקחה בי הראייה. זו היא שעה של הסתכלות, רגע של התבוננות ששורשיו בגן עדן. נפתח השער לאין. לעדן. גופי בר החלוף המלא צער, הרעוע, החלש מטבעו, ידע רגע של שלום, רגע של אמת, רגע של מלאות. ראיתי מופתים בזכות הכוח הפנימי. || רגע זה הוא מעבר לכאב. רגע זה לא ייקטל בהיקטל חיי. הרגע הזה נותן לי את אורו בטרם אלך ואינני. נותן לי את רחמי וחסדו..."

איזו גיבורה את ציפי !

נלחמת. נלחמת. על החיים ועל יופיים. יום לפני מותך עוד התעקשת להסיע את עמוד העירוי בעצמך מהמטבח לסלון, חלשה כל כך. כל נשימה ניכרת עליך ומרעידה את גופך. עוד קראת לי שנעשה יחד דמיון מודרך .

גם בשעות הצפופות באינטימיות של חדר מספר אחד במאיר, אחת מול אחת, נפש מול נפש, היית כה רחומה. ואצילית. מלכות אמיתית .

אבל הגוף הלך ואזל. וככל שהלך כך גדל ובהק אורה של הנשמה .

חיית חיים מלאים. חיים של קודש. חיים של קדושה. של אור. ובאור הזה זכינו. את התעופפת לך קצת מעל העולם הזה. ואנחנו, אנחנו אחזנו בשולי שמלתך ועפנו איתך גם. טיפונת. זה נס. תודה רבה לך על זה .

הגעגועים כבר שוברים אל ליבנו. אל עיניך הטובות והחודרות שבת צחוק מרצדת בהן. אל ה"מותק" שהיית אומרת. אל ההקשבה שלך. אל התורה שלך. אל האמונה שלך. אל החברות. אל השותפות. אל הדוגמא והמופת שהיית .

אני רוצה להודות לך בשם החברות על כל הטוב הזה שזכינו בו. עכשיו מתגעגעת ודואגת החבורה כולה. נפלה עטרת ראשנו.